

Arrest

nr. 104 264 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. GROUWELS loco advocaat Y. DEGRANDE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, tot de Yoruba-etnie te behoren en uit Lagos afkomstig te zijn. U bent een christen.

U wilde met uw huidige echtgenote, O. A. (OV X en CG X), huwen, maar haar ouders waren heel streng.

Niet alleen was zij beloofd aan een voor u onbekende man, maar bovendien legden haar ouders u allerlei opdrachten op.

U diende een moslim te worden, hetgeen u weigerde. U kreeg een dure bruidsluist, die u niettemin kon realiseren.

U kon huwen met uw echtgenote op 15 januari 2011. Jullie sloten vervolgens een burgerlijk huwelijk af in het geheim.

Uw schoonvader wou immers geen burgerlijk huwelijk, gezien dit dan enkel nog voor de rechtbank kon ontbonden worden.

Na de geboorte van uw dochter organiseerden jullie een geboortefeest. Uw schoonvader zag een foto waarop jullie de huwelijksakte ondertekenden en stelde vast dat jullie wettelijk gehuwd waren.

Op 2 mei 2012 was u thuis. Uw vrouw was naar het ziekenhuis met uw dochter. Er werd agressief op de deur geklopt. U ging kijken. U zag een groep mensen die u bedreigden. Ze zeiden dat u uw grenzen had overschreden. U vermoedt dat ze hiermee doelden op het burgerlijk huwelijk dat u met uw echtgenote had afgesloten.

U sprong naar beneden en nam de benen zonder zelfs maar de deur open te doen. U liet uw zoon in uw woning achter.

U besloot met uw echtgenote het land te verlaten. Jullie reisden met de bus naar Cotonou (Benin). Jullie ontmoetten er mr. B., die jullie op een schip loodste.

Op een voor u onbekende datum reisden u, uw echtgenote en uw dochtertje met het schip naar België, alwaar jullie op 11 juni 2012 aankwamen.

Jullie vroegen er asiel aan op 12 juni 2012. Uw jongere zus vertelde jullie later telefonisch dat jullie restaurant werd afgebrand door onbekenden.

Uw echtgenote is in verwachting van uw derde kind.

Ter staving van uw asielrelaas leggen u en uw echtgenote volgende documenten voor: een certificate of origin op uw naam; een registration of birth op naam van uw echtgenote; een registration of birth op uw naam; een certificate of birth op naam van uw zoon, A.; een certificate of birth op naam van uw dochter, T.; twee foto's van uw burgerlijk huwelijk; twee foto's van u, uw echtgenote en uw dochter; een foto van uw traditioneel/religieus huwelijk; twee foto's van u met uw zoon en twee foto's van uw restaurant dat in brand staat.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw partner, O. A. (OV 7.524.366 en CG 12.16331B).

In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van haar asielmotieven.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw partner hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in haar beslissing:

“Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

*U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht, nadat u problemen kreeg met uw familie omdat u (1) als dochter van een imam een relatie heeft met een christen en (2) omdat u diende te huwen met een imam uit Kano. U vreest voor het leven van uw echtgenoot nadat jullie een burgerlijk huwelijk afsloten op 25 augustus 2011 en dit door uw vader werd ontdekt in april 2012. **Vooreerst kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw vader u per sé wenste uit te huwen aan een bevriend imam uit Kano en om deze reden uw echtgenoot zou willen ombrengen.** U stelde dat uw vader imam is en zeer streng is (gehoorverslag, p. 5). U mocht niet met jongens praten (gehoorverslag, p. 6). U hield uw relatie met uw echtgenoot geheim voor uw ouders van 2000 tot 2005 (gehoorverslag, p. 6). U diende te stoppen met studeren nadat uw vader vaststelde dat u zwanger was (gehoorverslag, p. 5). Uw vrijheid om te staan en te gaan waar u wou werd na de ontdekking van uw zwangerschap beknot (gehoorverslag, pp. 7 en 8). Na uw huwelijk in januari 2011 weigerde uw vader u tot de geboorte van uw dochter nog op te zoeken (gehoorverslag, p. 10). Na de ontdekking van uw burgerlijk huwelijk, heeft uw vader u uw zoon ontnomen, uw echtgenoot bedreigd en wil hij hem vermoorden (gehoorverslag, pp. 10 en 11). Een aantal van uw verklaringen zijn echter in het geheel niet aannemelijk en vallen niet te rijmen met de extreme maatregel waartoe uw vader, aldus uw beweringen, zou overgaan om u uit te huwen aan een bevriend imam uit Kano. Niettegenstaande u beweerde dat uw ouders boos waren op het moment dat zij uw zwangerschap vaststelden en u hadden verboden nog langer uw echtgenoot te zien (gehoorverslag, pp. 5 en 6) en u zelfs werd opgesloten in huis (gehoorverslag, p. 6), blijkt toch later tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat deze verklaringen met betrekking tot uw “opsluiting” enigszins genuanceerd dienen te worden. Op de vraag van het Commissariaat-generaal wat meer uitleg te geven omtrent uw opsluiting vanaf 2005, zei u dat u niet meer naar school mocht; dat u niet meer naar buiten mocht; dat u niet meer naar de moskee kon gaan en u gewoon thuis bleef; u mocht niet meer buiten en u hield zich bezig met uw zoon*

(gehoorverslag, pp. 7 en 8). Wanneer door het Commissariaat-generaal bevestiging wordt gevraagd van uw verklaring dat u altijd binnen bleef, zei u plots dat u wel naar buiten kon, maar niet zo veel vrijheid had zoals in het verleden (gehoorverslag, p. 8). Uiteindelijk blijkt uit uw verklaringen dat u nog steeds bewegingsvrijheid had, maar meer verantwoording moest afleggen over uw doen en laten, hetgeen een totaal verschillende situatie is dan "opsluiting". Bovendien, indien uw vader er werkelijk alles aan zou doen om u uit te huwen aan een bevriend imam uit Kano (en zelfs uw echtgenoot zou ombrengen), is het in het geheel niet aannemelijk dat hij u niet veel eerder verplichtte om te huwen met deze persoon. U kon niet preciseren wanneer u met deze man diende te huwen. U zei in dit verband het niet zeker te weten, maar dat het op uw 18 of uw 20 jaar of zoiets moest zijn (gehoorverslag, p. 7). Indien het werkelijk, zoals u beweerde, op uw 18 of uw 20 jaar zou zijn, wil dit zeggen dat u was voorbestemd om te huwen met deze man in 1999 of in 2001 (gezien u bent geboren in 1981). Het is dan ook uiterst merkwaardig dat uw vader op dat moment geen maatregelen nam om u uit te huwen aan deze persoon, maar integendeel enkel gedurende jaren bleef "aandringen" dat u met deze persoon zou huwen. Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom uw vader u dan niet heeft verplicht/gedwongen om met deze man te huwen (bijvoorbeeld na uw zwangerschap), zei u dat u wel werd gedwongen, maar niet fysisch en u gewoon weigerde (gehoorverslag, p. 7). Wanneer u werd gevraagd waarom u niet werd gedwongen te huwen met de imam vóór uw huwelijk met uw echtgenoot, zei u dit ook niet te weten maar uw moeder misschien dacht dat u zou wegllopen en dat de afgesproken tijd misschien nog niet was gekomen (gehoorverslag, p. 10). U kon echter niet zeggen wat de afgesproken tijd dan wel was (gehoorverslag, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg dat uw loutere, jarenlange weigering om met de bevriende imam te huwen voldoende voor uw vader was om u niet te dwingen met deze imam te huwen. In het licht van deze vaststelling is het niet aannemelijk dat uw vader nu wel tot dermate extreme maatregel als het vermoorden van uw echtgenoot zou overgaan, opdat u met de imam zou huwen. Bovendien, indien uw vader werkelijk erop gebrand zou zijn geweest om u met de imam te laten huwen, is het niet aannemelijk dat hij u alsnog liet huwen met uw huidige echtgenoot op 15 januari 2011. Uw verklaringen in dit verband, met name dat uw vader niet geloofde dat uw echtgenoot de dure bruidsluist zou kunnen realiseren (gehoorverslag, p. 11) en bovendien een traditioneel huwelijk wel wordt aanvaard binnen de gemeenschap, maar het niet officieel is en makkelijker kan ontbonden worden dan een burgerlijk huwelijk (gehoorverslag, pp. 70 en 10), zijn in het geheel niet overtuigend en staan bovendien haaks op uw verklaring dat uw vader ook tegen een huwelijk was omdat uw echtgenoot een christen is (gehoorverslag, p. 9, vragenlijst CGVS, punt 5, dd. 8 juni 2012). Indien religieuze bezwaren werkelijk mede aan de basis zouden liggen van het verzet van uw vader, is het des te ongeloofwaardiger dat hij zou instemmen met welk soort huwelijk dan ook en dit zelfs zou bijwonen, vooral in het licht van de verklaring van uw echtgenoot dat hij zich weigerde te bekeren tot de islam, zoals uw vader nochtans had gevraagd (zijn gehoorverslag, p. 2).

Bovendien blijkt u erg onwetend te zijn over de man met wie u zou moeten huwen van uw vader. Zo kon u niet eens de naam van deze man met wie u diende te huwen verstrekken (gehoorverslag, p. 7). Nochtans beweerde u dat deze man bevriend was met uw vader en u hem al ooit eens heeft gezien (gehoorverslag, p. 7 en 9). U kon zich niet meer herinneren wanneer u deze man ooit eens heeft gezien. U wist evenmin hoe oud u toen was (gehoorverslag, p. 7). Zijn etnische origine is u verder onbekend, u kon enkel zeggen dat hij Yoruba en Hausa sprak (gehoorverslag, p. 8). U wist wel dat deze man in Kano woonde, maar waar precies dat kon u niet zeggen (gehoorverslag, p. 9). U beweerde eveneens dat deze man andere vrouwen had, maar hoeveel en wie ze waren wist u niet (gehoorverslag, p. 8). U zei dat deze man "waarschijnlijk wel" kinderen had, maar hoeveel kinderen hij dan wel heeft, wist u niet (gehoorverslag, p. 8). Op de vraag van het Commissariaat-generaal om welke reden uw ouders u per sé wilden uithuwen aan deze man, antwoordde u dit niet te weten en dat het ging om een onderlinge afspraak. U kon echter niet zeggen wat er werd afgesproken (gehoorverslag, p. 8). U wist evenmin waarom deze man u per sé wil huwen, zelfs nadat u reeds huwde met een andere man met wie u twee kinderen heeft (gehoorverslag, p. 8). Ook het beroep van deze man is u onbekend (gehoorverslag, p. 8) en ook naar zijn leeftijd heeft u het raden (gehoorverslag, p. 9). U kon enkel zeggen dat hij in dezelfde leeftijdscategorie zit als uw vader, zijnde zestig plus (gehoorverslag, p. 9). Ook uw echtgenoot, O. T., kon de naam van deze man niet verschaffen (zijn gehoorverslag, p. 2). Uw verklaring, met name dat u zich niet interesseerde voor deze man en u hem slechts één keer heeft gezien (gehoorverslag, pp. 8 en 9), is niet afdoende om uw onwetendheden te verklaren, gezien u beweerde dat uw vader al jaren bevriend was met deze man (hij kende hem van toen jullie nog in Kano woonden) en uw vader gedurende jaren aandrong op een huwelijk met deze man (gehoorverslag, pp. 7 en 8). Er zou dan toch verwacht worden dat u op zijn minst de naam van deze man zou kunnen verschaffen.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan het voornemen van uw vader om u uit te huwen aan een bevriend imam uit Kano en hij om deze reden uw echtgenoot zou willen ombrengen.

Daarenboven blijken uw verklaringen niet alleen op bepaalde essentiële punten weinig coherent en vaag te zijn, maar stemmen deze bovendien niet altijd overeen met deze die uw echtgenoot heeft afgelegd. Zo verklaarde u dat uw dochter, T., op 27 maart 2011 werd geboren (gehoorverslag, p. 4) en uw vader langskwam op haar geboortefeest enige dagen later tijdens de eerste week van april 2011 (gehoorverslag, p. 10). U stelde dat uw vader tijdens deze gelegenheid de foto's zag van jullie ondertekening van jullie huwelijksakte op het stadhuis, waarna de problemen opnieuw begonnen (gehoorverslag, p. 10). Wanneer u door het Commissariaat-generaal erop werd gewezen dat uw vader op dat moment de foto's nog niet kon hebben gezien, gezien het burgerlijk huwelijk pas in augustus 2011 plaatsvond, wijzigde u plots uw verklaringen en stelde u over 2012 te spreken en het geboortefeest bijgevolg plaatsvond in april 2012 (gehoorverslag, p. 12), zijnde dus opeens een jaar na de geboorte van uw dochter. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal van uw echtgenoot te hebben vernomen dat uw vader met een groep mensen kwam één of twee weken na het geboortefeest van uw dochter; uw echtgenoot zou de deur open hebben gedaan, waarna hij werd vastgehouden en bedreigd, maar hij zou er in zijn geslaagd te ontsnappen (gehoorverslag, pp. 4, 10 en 11). Uw echtgenoot ontkende echter ten stelligste dat hij de deur zou open hebben gedaan en zou zijn vastgehouden (zijn gehoorverslag, p. 3). Uw echtgenoot gaf als verklaring dat u niet aanwezig was, maar gezien u beweerde dat uw echtgenoot u heeft verteld wat er was gebeurd (gehoorverslag, p. 11), zou er toch verwacht worden dat jullie hierover eensluidende verklaringen aflegden. Verder is het erg merkwaardig dat u de datum niet kan preciseren dat uw vader naar uw huis kwam, uw echtgenoot bedreigde en uw zoon meenam (gehoorverslag, p. 4). U kon enkel nog zeggen dat het op een woensdag was (gehoorverslag, p. 4). Uw echtgenoot bleek zich nog te herinneren dat het op 2 mei 2012 was, maar kon niet zeggen door hoeveel personen hij werd benaderd en wie -buiten uw vader- zich in deze groep van personen bevond (zijn gehoorverslag, p. 3). Nochtans had u het over "andere mannelijke familieleden" in deze groep (gehoorverslag, p. 4).

Gelet op deze incoherente en vage verklaringen kan er in verdere mate geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Verder maakte u evenmin aannemelijk dat uw probleem met uw familie het lokale niveau zou overstijgen en u zich niet elders (in Lagos of in Nigeria) zou kunnen vestigen om de problemen met uw familie te ontlopen. Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u niet overwogen hebt om u elders in Nigeria te vestigen, antwoordde u dit niet te weten en enkel uw echtgenoot te hebben gevolgd (gehoorverslag, p. 12). Uw echtgenoot zei dat uw vader jullie zou kunnen vinden via het "moslimnetwerk" (zijn gehoorverslag, p. 4). Wanneer uw echtgenoot omtrent het "moslimnetwerk" enige uitleg wordt gevraagd, kwam hij niet verder dan dat de moslims goed georganiseerd zijn en illustreerde hij dit met de organisatie Boko Haram en zei hij nog dat uw vader een imam is (zijn gehoorverslag, p. 4), maar blijft het volstrekt onduidelijk hoe en op welke manier uw vader zijn invloed zou kunnen aanwenden om jullie elders in Nigeria te lokaliseren. U kon bijgevolg niet aannemelijk maken waarom u, om aan de eventuele bedreigingen van uw familie te ontkomen, uw leven niet in een ander deel van Nigeria zou kunnen verderzetten en in de plaats daarvan onmiddellijk verkoos om uw land te verlaten en internationale bescherming in te roepen.

U maakte evenmin aannemelijk, in het geval uw familie uw echtgenoot werkelijk naar het leven zou staan, dat u geen beroep zou kunnen doen op de hulp en de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten. U stelde dit niet te hebben gedaan omdat uw echtgenoot in 2005 ook naar de politie was geweest om zijn zoon te kunnen zien, maar hij werd weggestuurd omdat het een familieprobleem was. Bovendien heeft u lang bij uw vader gewoond en wordt dit niet gedaan bij jullie (gehoorverslag, p. 12). Uw echtgenoot zei eveneens geen enkele poging te hebben ondernomen om de hulp van de politie in te roepen, gezien hij voor zijn leven liep en hij in het verleden evenmin werd geholpen door de politie. Hij vreesde bovendien dat er niet naar hem zou geluisterd worden (zijn gehoorverslag, p. 3). Er dient echter benadrukt te worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U geeft geen overtuigende verklaring voor de vaststelling dat u zelfs geen poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen tegen de eventuele doodsb bedreigingen van uw familie tegen uw echtgenoot en de ontvoering van uw zoontje.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u en uw echtgenoot voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het certificate of origin op naam van uw echtgenoot; het registration of birth op uw naam; het registration of birth op naam van uw echtgenoot; het certificate of birth op naam van uw zoon, A. en het certificate of birth op naam van uw dochter, T., bevatten slechts aanwijzingen met betrekking tot de geboorteplaats- en datum, hetgeen in het kader van voorliggende beslissing niet ter discussie staat.

De foto's hebben geen enkele bewijswaarde, gezien deze door mogelijke inscenering geen enkele garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Het is verder merkwaardig dat u niet in staat blijkt te zijn enig document neer te leggen in verband met uw huwelijk, hetzij het certificaat afgeleverd door de chieft imam ter gelegenheid van uw traditioneel/religieus huwelijk, hetzij en vooral van uw burgerlijk huwelijk. Uw echtgenoot stelde in dit verband dat deze werden meegenomen en uw zus deze niet kon terugvinden in uw woning (zijn gehoorverslag, pp. 4 en 5), hetgeen geen afdoende uitleg vormt om zelfs geen uittreksel uit het huwelijksregister te kunnen voorleggen, zo uw huwelijk werkelijk officieel werd geregistreerd.

U legt tot slot geen enkel document neer ter staving van uw reisweg. De vaststelling dat u niet kan preciseren wanneer u uit Nigeria vertrokken bent (gehoorverslag, p. 8); met welk schip u heeft gereisd; hoe u op dit schip bent geraakt en hoeveel u voor de reis heeft betaald; wanneer u in België bent aangekomen; in welke tussenhavens u bent aangemeerd en hoelang de reis heeft geduurd (gehoorverslag, p. 9), houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw echtgenoot stelde dat u in die periode in paniek was, waardoor u niets meer weet (zijn gehoorverslag, p. 4), hetgeen echter geen afdoende verantwoording vormt voor uw totale onwetendheid omtrent (de organisatie van) uw reisweg. Ook uw echtgenoot kon de datum van jullie vertrek niet verstrekken, noch de volledige naam van de persoon, B., die jullie op het schip heeft geholpen, noch de naam van het schip, noch kon hij preciseren hoelang de overtocht heeft geduurd (zijn gehoorverslag, p. 4).

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn echtgenote, A. O.. Hij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 104 263 van 31 mei 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A. O. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 15 januari 2013 een schending aan van de artikelen 48 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) juncto artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

In ondergeschikte orde voert zij nog een schending aan van artikel 48/2 juncto artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster meent dat zij wel degelijk aannemelijk kan maken waarom haar vader het voornemen had om haar uit te huwen aan een bevriend imam uit Kano en om deze reden haar echtgenoot wou doden.

Zij wijst erop dat gedwongen huwelijken frequent voorkomen in Nigeria en verwijst hiervoor naar een rapport van 5 april 2011 van het Ministerie van Buitenlandse zaken van Nederland dat volgens haar stelt

dat gedwongen huwelijken van minderjarigen in de praktijk geregeld voorkomen en volgens het islamitisch voorschrift meisjes op zeer jonge leeftijd worden uitgehuwelijkt. Dit blijkt volgens haar evenzeer uit een verslag van 9 november 2012 van 'Immigration and Refugee Board of Canada' waarin benadrukt wordt dat er een hoog risico op gedwongen huwelijken bestaat in Nigeria en waarin ook de coördinator van de "Women's Right Watch Nigeria project" aangaf dat de gedwongen huwelijken wijd verspreid zijn in het Noorden van Nigeria, waar de bevolking overwegend islamitisch is.

De commissaris-generaal roept volgens verzoekster verder ten onrechte in dat zij onwetend is over de man met wie ze van haar vader moest huwen. Verzoekster stelt niet te begrijpen in welke mate dit de geloofwaardigheid van haar relaas beïnvloedt. Zij herhaalt dat zij die man slechts één keer gezien heeft en in hem niet geïnteresseerd is gezien zij haar hart verloren heeft aan haar huidige echtgenoot.

Het feit dat zij geen afdoende antwoord kon geven op vragen over de exacte leeftijd van die man, de vraag of hij kinderen heeft, om welke reden hij precies met haar wil trouwen, is volgens verzoekster irrelevant voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar relaas.

De commissaris-generaal besluit volgens haar ten onrechte dat haar verklaringen niet te rijmen vallen met het feit dat haar vader haar wil uithuwelijken aan een bevriend imam uit Kano.

Zij wijst erop dat zij wel degelijk heeft verklaard dat haar vader imam is en zeer streng (zie het verhoorverslag van 11 december 2012, p. 5), dat zij niet met jongens mocht praten (zie p. 6), dat zij haar relatie met haar echtgenoot in de periode van 2000 tot 2005 verborgen hield voor haar vader (zie p. 6), dat zij haar studies moest stopzetten nadat haar vader vaststelde dat zij zwanger was (zie p. 5), dat haar vader weigerde om haar tot de geboorte van haar dochter op te zoeken (zie p. 10) en dat haar vader na de ontdekking van haar burgerlijk huwelijk haar zoon heeft afgenomen en haar echtgenoot heeft bedreigd (zie p. 5).

Bovenstaande verklaringen tonen volgens verzoekster wel degelijk aan dat haar vader in staat is haar te dwingen tot een huwelijk.

De commissaris-generaal werpt, aldus verzoekster, ten onrechte op dat zij niet aantoont dat zij zich niet elders in Nigeria kan vestigen om de problemen met haar familie te ontlopen.

Zij wijst erop dat haar vader deel uitmaakt van een goed georganiseerd moslimnetwerk waardoor het voor haar in geen geval evident is om zich in een ander landsdeel te vestigen om aan de problemen met haar familie te ontsnappen.

Ook stelt zij dat haar verhaal steun vindt in het voormelde rapport van 5 april 2011 dat uitdrukkelijk stelt dat meisjes die bedreigd worden door een gedwongen huwelijk er niet vanuit kunnen gaan dat de politie in staat is om hen te beschermen. Zij verwijst naar een passus waarin staat dat de mogelijkheid om zich elders in Nigeria te vestigen om zo een gedwongen huwelijk te ontlopen, in de praktijk niet altijd een optie blijkt te zijn, zeker wanneer de vrouw in kwestie niet economisch zelfstandig is, alsook naar een passus waarin wordt gesteld dat het niet realistisch is om te veronderstellen dat vrouwen de mogelijkheid hebben om weg te lopen van zo'n huwelijk, aangezien zij te jong zijn, vaak in afgelegen dorpen wonen en niet beschikken over contacten om naar toe te gaan en dat als zij zouden weggelopen zij door hun familie zouden worden teruggevonden.

Verzoekster besluit dat uit haar verklaringen wel degelijk blijkt dat zij zich niet in een ander deel van Nigeria kan vestigen teneinde de problemen met haar familie te ontlopen.

Verzoekster laat ook gelden dat zij in tegenstelling tot wat door de commissaris-generaal wordt opgeworpen, wel degelijk aantoont dat haar familie haar werkelijk naar het leven staat en dat zij geen hulp kan inroepen van de Nigeriaanse autoriteiten.

Zij wijst erop dat haar echtgenoot in 2005 naar de politie is gegaan om zijn zoon te kunnen zien en een einde te maken aan haar verdrukking maar als antwoord kreeg dat dit een familiezaak is en dat ze in deze zaak niet konden tussenkomen.

Verzoekster stelt dat zij noch haar echtgenoot, derhalve beroep konden doen op de politie om hen te beschermen.

Verzoekster verwijst nogmaals naar voormeld rapport dat volgens haar stelt dat meisjes die verplicht worden te trouwen, er niet vanuit kunnen gaan dat de politie in alle gevallen in staat is hen te beschermen.

Dat haar leven in reëel gevaar was, vindt volgens verzoekster evenzeer steun in een verslag dat werd opgesteld door de 'Immigration and Refugee Board of Canada' van 9 november 2012. Zij verwijst naar een passus waarin staat dat het weigeren van een gedwongen huwelijk gevaarlijk kan zijn en eent voorbeeld vermeldde van een vrouw wiens benen werden afgehakt door haar echtgenoot om te vermijden dat zij nog van hem zou weggelopen.

Zij verwijst tevens naar de vermelding in het rapport van het verslag van BBC over een 26-jarige vrouw uit Sokoto die gedwongen werd om te huwen met een Nigeriaanse senator, waarbij een rechter van het Nigeriaans Hooggerechtshof van oordeel was dat de zaak tot de bevoegdheid van de Islamitische rechtbank behoorde, hij op basis van de grondwet niet kon tussenkomen, maar wel oordeelde dat

gedwongen huwelijken geen schendingen uitmaken van de rechten van de vrouw en de zaak vervolgens afwees.

Zij besluit dat haar verklaringen wel degelijk aannemelijk maken dat haar familie haar naar het leven staat en dat zij geen bescherming kan krijgen van de Nigeriaanse autoriteiten.

Zij besluit verder dat blijkt dat haar verklaringen geloofwaardig en eerlijk zijn en wel degelijk een voldoende bewijs vormen voor haar hoedanigheid als vluchteling.

Zij meent derhalve te hebben aangetoond dat zij de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezit, niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag.

In ondergeschikte orde meent zij te hebben aangetoond dat er overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, in de zin van doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, en zij zich niet onder de bescherming van dat land kan, of wegens dat risico, wil stellen.

Verzoekster vraagt de Raad de bestreden beslissing "ongedaan te maken" (zie het verzoekschrift p. 10), haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een verslag van 9 november 2012 van de 'Immigration and Refugee Board of Canada', alsook een uittreksel uit het rapport van 5 april 2011 van het Ministerie van Buitenlandse zaken van Nederland,

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Verzoekster voert aan haar land van herkomst te zijn ontvlucht, nadat zij problemen kreeg met haar familie (1) omdat zij als dochter van een imam, een relatie heeft met een christen en (2) omdat zij voorbestemd was om te huwen met een imam uit Kano.

Zij stelt te vrezen voor het leven van haar echtgenoot nadat zij een burgerlijk huwelijk afsloten op 25 augustus 2011 en dit door haar vader werd ontdekt in april 2012.

De Raad stelt vast dat verzoekster er echter niet in slaagt haar vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst hecht de Raad geen geloof aan de verklaring van verzoekster dat haar vader haar per se wou uithuwelijken aan een bevriend imam uit Kano en om deze reden haar echtgenoot wou doden.

Zij verklaarde dat haar vader een zeer streng imam is en zeer streng is (zie p. 5); dat zij niet met jongens mocht praten (zie p. 6).

Zij stelt dat zij haar relatie met haar echtgenoot geheim hield voor haar ouders van 2000 tot 2005 (zie p. 6), dat zij haar studies diende stop te zetten nadat haar vader vaststelde dat zij zwanger was (zie p. 5), dat haar vrijheid om te staan en te gaan waar zij wou, beknot werd (zie p. 7, 8), dat na haar huwelijk in januari 2011, haar vader weigerde haar tot de geboorte van haar dochter nog op te zoeken (zie p. 10),. Dat na de ontdekking van haar burgerlijk huwelijk, haar vader haar zoon afgenomen heeft, haar echtgenoot bedreigd en hem wil doden (zie p. 10, 11).

Een aantal van haar verklaringen zijn volgens de Raad niet aannemelijk en vallen niet te rijmen met de extreme maatregel waartoe haar vader zou overgaan om haar uit te huwen aan een bevriend imam uit Kano.

Niettegenstaande verzoekster beweerde dat haar ouders boos waren op het moment dat ze vaststelden dat zij zwanger was en haar hadden verboden nog langer haar echtgenoot te zien (zie p. 5, 6) en zij zelfs werd opgesloten in huis (zie p. 6), blijkt later tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal dat deze verklaringen zwaar gerelativeerd dienen te worden.

Op de vraag van het Commissariaat-generaal wat meer uitleg te geven omtrent haar opsluiting vanaf 2005, zei verzoekster dat zij niet meer naar school mocht, dat zij niet meer naar buiten mocht, dat zij niet meer naar de moskee kon gaan en gewoon thuis bleef, dat zij niet meer buiten mocht en haar bezig hield met haar zoon (zie p. 7, 8).

Wanneer door de commissaris-generaal bevestiging wordt gevraagd van haar verklaring dat zij altijd binnen bleef, stelt de Raad vast dat verzoekster plots verklaarde dat zij wel naar buiten kon, maar niet zo veel vrijheid had zoals in het verleden (zie p. 8). Uiteindelijk blijkt uit haar verklaringen dat zij nog steeds bewegingsvrijheid had, maar meer verantwoording moest afleggen over haar doen en laten, hetgeen een totaal verschillende situatie is dan de term "opsluiting" doet vermoeden.

Bovendien, indien de vader van verzoekster er werkelijk alles aan zou doen om haar uit te huwen aan een imam en zelfs haar echtgenoot wou doden, is het in het geheel niet aannemelijk dat hij haar niet veel eerder verplichtte met deze man te trouwen.

Verzoekster kon bovendien niet preciseren wanneer zij met deze man diende te huwen; zij verklaarde in dit verband het niet zeker te weten, maar dat het op haar 18 of haar 20 jaar of zoiets moest zijn (zie p. 7).

Indien het werkelijk, zoals verzoekster beweerde, op haar 18 of haar 20 jaar zou zijn, wil dit zeggen dat verzoekster was voorbestemd om te huwen met deze man in 1999 of in 2001 gezien zij geboren is in 1981.

Het is dan ook uiterst merkwaardig dat haar vader op dat moment geen maatregelen nam om haar uit te huwelijken aan deze persoon, maar integendeel enkel gedurende jaren bleef "aandringen".

Op de vraag van de commissaris-generaal waarom haar vader haar dan niet heeft gedwongen om met deze man te huwen, antwoordde dat zij wel werd gedwongen, niet fysiek, maar gewoon bleef weigeren (zie p. 7).

Wanneer verzoekster werd gevraagd waarom zij niet werd gedwongen te huwen met de imam vóór haar huwelijk met haar echtgenoot, verklaarde zij dit ook niet te weten; zij stelde louter dat haar moeder misschien dacht dat zij zou wegllopen en dat de afgesproken tijd misschien nog niet was gekomen (zie p. 10). Verzoekster kon echter niet zeggen wat de afgesproken tijd dan wel was (zie p. 10).

Uit haar verklaringen blijkt bijgevolg dat haar loutere, jarenlange weigering om met de imam te huwen door haar vader voor lief werd genomen.

In het licht van deze vaststelling is het niet aannemelijk dat haar vader nu plots wel tot dermate extreme maatregel als het vermoorden van haar echtgenoot wou overgaan. Bovendien, indien haar

vader er werkelijk op gebrand zou zijn geweest om haar met de imam te doen trouwen, is het niet aannemelijk dat hij haar alsnog liet huwen met haar huidige echtgenoot op 15 januari 2011. Haar verklaringen in dit verband, met name dat haar vader niet geloofde dat haar echtgenoot de dure bruidsluist zou kunnen realiseren (zie p. 11) en bovendien een traditioneel huwelijk wél wordt aanvaard binnen de gemeenschap, aangezien het niet officieel is en makkelijker kan ontbonden worden dan een burgerlijk huwelijk (zie p. 7, 10), overtuigen de Raad niet en staan bovendien haaks op haar verklaring dat haar vader ook tegen een huwelijk was omdat haar echtgenoot een christen is (zie p. 9). Indien religieuze bezwaren werkelijk mede aan de basis zouden liggen van het verzet van haar vader, is het des te ongeloofwaardiger dat hij zou instemmen met welk soort huwelijk dan ook en dit zelfs zou bijwonen, vooral in het licht van de verklaring van verzoeksters' echtgenoot dat hij zich weigerde te bekeren tot de islam, zoals haar vader nochtans had gevraagd (zie het verhoorverslag van 11 december 2012, p. 2).

Waar verzoekster tegen bovenstaande vaststellingen inbrengt dat gedwongen huwelijken frequent voorkomen in Nigeria en hiervoor verwijst naar een rapport van 5 april 2011 alsook naar een verslag van 9 november 2012, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoekster vervolgens stelt dat haar verklaringen wel degelijk aantonen dat haar vader in staat is haar te dwingen tot een huwelijk en benadrukt dat haar vader imam is en een zeer streng persoon (zie p. 5) dat zij illustreert met enkele voorbeelden, stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij echter in gebreke blijft.

Bovendien blijkt verzoekster erg onwetend te zijn over de imam met wie zij zou moeten huwen.

Zo kon zij niet eens de naam van deze man opgeven (zie p. 7), niettegenstaande verzoekster verklaarde dat deze man bevriend was met haar vader en zij hem al gezien heeft (zie p. 7, 9). Zij kon zich echter niet meer herinneren wanneer zij deze man ooit eens heeft gezien en wist evenmin hoe oud zij toen was (zie p. 7).

De Raad stelt bovendien vast dat ook haar echtgenoot, O. T., de naam van deze man niet kon verschaffen (zie het verhoorverslag O. T., p. 2).

Zijn etnische origine is verzoekster ook onbekend, zij kon enkel zeggen dat hij Yoruba en Hausa sprak (zie p. 8). Verzoekster wist wel dat deze man in Kano woonde, maar waar precies dat kon zij niet zeggen (zie p. 9). Verzoekster beweerde eveneens dat deze man andere vrouwen had, maar hoeveel en wie ze waren, wist zij dan weer niet (zie p. 8).

Verzoekster stelde dat deze man "waarschijnlijk wel" kinderen had, maar hoeveel kinderen hij dan wel heeft, wist zij niet (zie p. 8).

Op de vraag van de commissaris-generaal om welke reden haar ouders haar beslist wilden uithuwen aan deze man, antwoordde verzoekster dit niet te weten en stelde zij louter dat het ging om een onderlinge afspraak. Zij kon echter niet zeggen wat er werd afgesproken (zie p. 8) en wist evenmin waarom deze man haar had gekozen om te huwen, zelfs nadat zij reeds gehuwd was met een andere man met wie zij twee kinderen heeft (zie p. 8).

Het beroep van deze man is verzoekster onbekend (zie p. 8) en ook naar zijn leeftijd heeft zij het raden (zie p. 9). Zij kon enkel zeggen dat hij in dezelfde leeftijdscategorie zit als haar vader, zijnde zestig plus (zie p. 9). Haar verklaring, met name dat zij zich niet interesseerde voor deze man en hem slechts één keer heeft gezien (zie p. 8, 9), is niet afdoende om haar onwetendheden te verklaren, gezien verzoekster beweerde dat haar vader al jaren bevriend was met deze man (hij kende hem van toen zij nog in Kano woonden) en haar vader gedurende jaren aandrong op een huwelijk met deze man (zie p. 7 en 8). Van verzoekster mocht aldus worden verwacht dat zij op zijn minst de naam en andere basisgegevens over deze man kon verschaffen.

Verzoekster laat in haar verzoekschrift gelden dat de commissaris-generaal ten onrechte inroept dat verzoekster erg onwetend is over de man met wie ze van haar vader moest huwen. Zij stelt niet te begrijpen in welke mate dit de geloofwaardigheid van haar relaas beïnvloedt en herhaalt dat zij de man

aan wie zij zou worden uitgehuwelijkt, slechts één keer gezien heeft en zij bovendien niet in hem geïnteresseerd is nu zij haar hart verloren heeft aan haar huidige echtgenoot.

Ook het feit dat zij geen afdoende antwoord kon geven op vragen over de exacte leeftijd van de man, de vraag of hij kinderen heeft, waarom hij precies met haar wil trouwen, is volgens verzoekster irrelevant voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar relaas.

De Raad wijst erop dat het gedwongen huwelijk behoort tot de kern van haar asielrelaas en informatie over dergelijke essentiële elementen van primordiaal belang is voor de beoordeling van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging. Van verzoekster mag aldus verwacht worden dat zij hierover coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat zij de feiten die de aanleiding vormen van haar vlucht uit haar land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De vaststellingen omtrent haar gebrekkige kennis vinden steun in het administratief dossier en blijven derhalve onverminderd overeind.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de verklaringen van verzoekster omtrent een gedwongen huwelijk.

Daarenboven blijken haar verklaringen niet alleen op bepaalde essentiële punten weinig coherent en vaag te zijn, maar stemmen deze bovendien niet altijd overeen met deze die haar echtgenoot heeft afgelegd.

Zo verklaarde verzoekster dat haar dochter, T., op 27 maart 2011 werd geboren (zie p. 4) en haar vader langskwam op haar geboortefeest enige dagen later tijdens de eerste week van april 2011 (zie p. 10). Verzoekster stelde dat haar vader tijdens deze gelegenheid de foto's zag van de ondertekening van hun huwelijksakte op het stadhuis, waarna de problemen opnieuw begonnen (zie p. 10).

Erop gewezen dat haar vader op dat moment de foto's nog niet kon hebben gezien, gezien het burgerlijk huwelijk pas in augustus 2011 plaatsvond, wijzigde zij plots haar verklaringen en stelde zij over het jaar 2012 te spreken en het geboortefeest bijgevolg plaatsvond in april 2012 (zie p. 12), zijnde dus opeens een jaar na de geboorte van haar dochter.

Verzoekster verklaarde voor het Commissariaat-generaal ook van haar echtgenoot te hebben vernomen dat haar vader met een groep mensen kwam één of twee weken na het geboortefeest van haar dochter; dat haar echtgenoot de deur zou hebben opengedaan, waarna hij werd vastgehouden en bedreigd, maar hij er in geslaagd zou zijn te ontsnappen (zie p. 4, 10 en 11).

Haar echtgenoot ontkende echter ten stelligste dat hij de deur zou open gedaan hebben en zou zijn vastgehouden (zie het verhoorverslag O. T., p. 3).

Deze gaf als verklaring dat hij niet aanwezig was, maar gezien zij beweerde dat haar echtgenoot haar heeft verteld wat er was gebeurd (zie p. 11), mag worden verwacht dat ze hierover eensluidende verklaringen aflegden.

Verder is het erg merkwaardig dat verzoekster de datum waarop haar vader naar haar huis kwam, haar echtgenoot bedreigde en haar zoon meenam, niet kon preciseren (zie p. 4). Zij kon enkel nog zeggen dat het op een woensdag was (zie p. 4).

Haar echtgenoot bleek zich nog te herinneren dat het op 2 mei 2012 was, maar kon echter niet zeggen door hoeveel personen hij werd benaderd en wie -buiten verzoeksters vader- zich in deze groep van personen bevond (zie het verhoorverslag O. T., p. 3). Nochtans had verzoekster het over "andere mannelijke familieleden" in deze groep (zie p. 4).

Verder maakte verzoekster evenmin aannemelijk dat haar probleem met haar familie, het lokale niveau zou overstijgen en zij zich niet elders in de stad Lagos of elders in Nigeria, zou kunnen vestigen om de problemen te ontlopen.

Op de vraag van de commissaris-generaal of zij niet overwogen heeft om zich elders in Nigeria te vestigen, antwoordde verzoekster dit niet te weten en enkel haar echtgenoot te hebben gevolgd (zie p. 12).

Haar echtgenoot zei dat haar vader hen zou kunnen vinden via het "moslimnetwerk" (zie het verhoorverslag O. T., p. 4). Wanneer haar echtgenoot omtrent het "moslimnetwerk" enige uitleg wordt gevraagd, kwam hij niet verder dan dat de moslims goed georganiseerd zijn en illustreerde hij dit met de organisatie Boko Haram en zei hij nog dat haar vader een imam is (zie het verhoorverslag O. T., p. 4).

Het is voor de Raad niet onduidelijk hoe en op welke manier de vader van verzoekster zijn invloed zou kunnen aanwenden om het paar elders in Nigeria te lokaliseren.

Verzoekster kon bijgevolg niet aannemelijk maken waarom zij, om aan de eventuele bedreigingen van haar familie te ontkomen, haar leven niet in een ander deel van Nigeria zou kunnen verderzetten en in de plaats daarvan onmiddellijk verkoos om haar land te verlaten en in België bescherming te vragen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift herhaalt dat haar vader deel uitmaakt van een goed georganiseerd moslimnetwerk waardoor het voor haar in geen geval evident is om zich in een ander landsdeel te vestigen om aan de problemen met haar familie te ontsnappen, merkt de Raad op dat verzoekster zich opnieuw beperkt tot het louter herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen waarmee zij de motieven van de bestreden beslissing echter niet ontkracht.

Ook de verwijzing naar het rapport van 5 april 2011 kan hiertoe niet volstaan.

Hoewel dit rapport vermeldt dat de mogelijkheid om zich elders in Nigeria te vestigen om zo een gedwongen huwelijk te ontlopen, in de praktijk niet altijd een optie blijkt te zijn, zeker wanneer de vrouw in kwestie niet economisch zelfstandig is, zij te jong zijn, vaak in afgelegen dorpen woont en niet beschikt over contacten om naar toe te gaan, waardoor zij door hun familie zou worden teruggevonden, wees de Raad er reeds op dat elke aanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij of zij een gegronde vrees voor vervolging loopt; de loutere verwijzing naar een algemeen rapport volstaat geenszins om de vrees voor vervolging in concreto aan te tonen.

Verzoekster maakte evenmin aannemelijk, in het geval haar familie haar echtgenoot werkelijk naar het leven zou staan, dat zij geen beroep zou kunnen doen op de hulp en de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten.

Zij stelde dit niet te hebben gedaan omdat haar echtgenoot na de geboorte van zijn zoon in 2005, ook naar de politie was geweest maar zijn klacht afgewezen werd als een familieprobleem.

Wanneer verzoekster erop gewezen werd dat haar situatie intussen veranderd was, nu zij wettelijk getrouwd is, haar zoon werd ontvoerd en haar man fysiek werd aangevallen, voert zij aan dat zij lang bij haar vader heeft gewoond en het aldus niet past om dan klacht in te dienen (zie p. 12).

Haar echtgenoot verklaarde eveneens geen enkele poging te hebben ondernomen om de hulp van de politie in te roepen, gezien hij voor zijn leven vreesde en hij in het verleden ook niet werd geholpen door de politie. Hij vreesde bovendien dat er niet naar hem zou geluisterd worden (zie het verhoorverslag O. T., p. 3).

Er dient echter benadrukt te worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Verzoekster geeft geen aannemelijke verklaring voor de vaststelling dat zij zelfs geen poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen tegen de eventuele doodsb bedreigingen van haar familie tegen haar echtgenoot en de ontvoering van haar zoontje.

Opnieuw herhaalt verzoekster in haar verzoekschrift reeds eerder afgelegde verklaringen, m.n. dat haar echtgenoot in 2005 naar de politie is gegaan maar afgewezen werd. De Raad herhaalt dat dit louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen geen afbreuk kan doen aan de bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier.

Waar verzoekster opnieuw verwijst naar het rapport van 5 april 2011 herhaalt de Raad dat een dergelijk algemeen rapport geenszins bewijst dat zij in concreto geen bescherming van haar nationale autoriteiten kon, of omwille van haar vrees zich onder de bescherming van die autoriteiten wilde plaatsen. Derhalve kan dit rapport niet worden aanvaard ter weerlegging van de vaststelling dat verzoekster er niet in slaagt aannemelijk te maken beroep te kunnen doen op de hulp van de Nigeriaanse autoriteiten.

Met betrekking tot het door haar neergelegde verslag van 9 november 2012 moet dezelfde vaststelling worden gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoekster en haar echtgenoot ook omtrent hun reisweg vage verklaringen afleggen.

De vaststelling dat zij niet kan preciseren wanneer zij uit Nigeria vertrokken is (zie p. 8), met welk schip zij heeft gereisd, hoe zij op dit schip is geraakt en hoeveel zij voor de reis heeft betaald, wanneer zij in België is aangekomen, in welke tussenhavens is aangemeerd en hoelang de reis heeft geduurd (zie p. 9), houdt ook een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Haar echtgenoot stelde dat zij in die periode in paniek was, waardoor zij niets meer weet (zie het verhoorverslag O.T., p. 4), hetgeen echter geen afdoende verantwoording vormt voor verzoeksters totale onwetendheid omtrent (de organisatie van) de reis. Ook haar echtgenoot kon overigens de datum van hun vertrek niet verstrekken, noch de volledige naam van de persoon, B., die hen op het schip heeft geholpen, noch de naam van het schip, noch kon hij preciseren hoelang de overtocht heeft geduurd (zie het verhoorverslag O. T., p. 4).

De door verzoekster en haar echtgenoot voorgelegde documenten op het Commissariaat-generaal kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

Het "certificate of origin" op naam van haar echtgenoot; het "registration of birth"-certificaat op haar naam; het "registration of birth" op naam van haar echtgenoot; het "certificate of birth" op naam van verzoeksters' zoon, A. en het "certificate of birth" op naam van haar dochter, T., bevatten slechts aanwijzingen met betrekking tot de geboorteplaats- en datum, hetgeen in het kader van voorliggende beslissing niet ter discussie staat.

De foto's hebben geen enkele bewijswaarde, gezien deze door mogelijke inscenering geen enkele garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Het is verder merkwaardig dat verzoekster niet in staat blijkt te zijn enig document neer te leggen in verband met haar huwelijk, hetzij het certificaat afgeleverd door de "chief imam" ter gelegenheid van haar traditioneel huwelijk, hetzij en vooral van haar burgerlijk huwelijk. Haar echtgenoot stelde in dit verband dat deze werden meegenomen en haar zus deze niet kon terugvinden in haar woning (zie het verhoorverslag O. T., pp. 4 en 5), hetgeen geen afdoende uitleg vormt om zelfs geen uittreksel uit het huwelijksregister te kunnen voorleggen, zo hun huwelijk werkelijk officieel werd geregistreerd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

In zoverre verzoekster met haar vraag om de bestreden beslissing "ongedaan te maken" de vernietiging ervan vordert, stelt de Raad vast dat uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE